

Paringsinleiding bij *Pyrrhocorus apterus* L.

door

B. J. J. R. WALRECHT

Het is bekend, dat waar *P. apterus* in massa voorkomt, zich vele exemplaren onder de geobserveerde in langdurige copulatie bevinden, terwijl de mannetjes, die ongepaard rondlopen, vaak de copulerende paren hinderen¹). Onder deze omstandigheden schijnt het niet goed mogelijk de inleidende handelingen voor de paring te herkennen.

Toen ik 17 Maart 1935 een doosje ontving met $\pm$ 150 exemplaren afkomstig uit Alphen, N.B., waren de dieren nog niet in paringsstemming. Op 21 Maart begonnen ze en op 1 April waren ze nog volop bezig. Er waren toen reeds talloze eieren gelegd. Om een juister beeld van de copulatie te verkrijgen zonderde ik toen een δ en een φ in een doosje af. Na enige rondwandelingen gaat het φ plotseling op hoenderachtige manier gedrukt tegen de bodem zitten. De sprietten worden evenals het lichaam doodstil gehouden.

Het δ blijft nog enige tijd heen en weer lopen. Daarna richt het zich hoog op op de vier achterpoten en wrijft de tarsen van de voorpoten rhythmisch tegen elkaar. Ditzelfde geschiedt nog eens, maar nu wordt het uiterste sprietlid tussen de tarsen gestreeld in snelle verschuivingen. (De top van dit sprietlid is speciaal behaard en bestipeld).

Andere stand. Hierbij wordt links of rechts het stel poten wijd uiteen geplaatst, terwijl de rhythmische wrijving nu plaats heeft tussen de overblijvende poten, die aan de andere zijde van het lichaam zitten. Terwijl deze poetsbewegingen door hun rhythmische uitvoering klaarblijkelijk als toenaderingspogingen zijn bedoeld, blijft het wijfje steeds doodstil zitten. Als in deze apatische houding verandering komt en het wijfje zich plotseling opricht om (als straks het mannetje) een roffel te slaan met de voortarsen, spoedt het mannetje zich naar het wijfje en neemt op haar rug plaats, waarna de copulatie zich voltrekt, doordat beide partijen de genitaliën uitstulpen en naar elkaar toebrengen. De zaadoverbrenging geschiedt blijkbaar tijdens een daarop volgende trillende accolade.

Bij herhaalde proefnemingen werd als afwijking gevonden, dat de $\delta \delta$ in twee gevallen niet roffelen met de tarsen en een spriet, maar met de tarsen langs de snavel.

Het uitzuigen van insectenlijken (kannibalisme).¹) Op 2 April 1935 nam ik waar, dat hoewel voldoende lindenvruchtjes (waaraan *P. apterus* blijkt te zuigen) aanwezig waren, enkele insecten zich bezig hielden met het uitzuigen van inmiddels gestorven kameraden. Waargenomen werd, dat de zuigsnuit òf tussen de chitinegeledingen werd gebracht, òf, éénmaal, rechtstreeks in de thorax. Aan de pompbeweging van de snuit (waarbij de driedelige schede vlak onder de kop telkens een knik maakt in de beide bovenste leden) kon worden vastgesteld, dat het hier werkelijk ging om opname van een stof van onder de chitine.

Biezeling.

¹) COBBEN, R. H., 1948, De Vuurwants, *De Lev. Nat.* 51, afl. 2.